

The background of the entire image is a photograph of a large, rusted metal ship, likely a cargo vessel, with the name "DANAE" painted on its side. The ship is heavily corroded, with patches of blue and green paint visible beneath the rust. A tall, dark mast with various rigging and pulleys rises from the ship's deck. The sky is a pale, overcast blue. The text "Max Roth" is superimposed at the top in a stylized, 3D orange font with a drop shadow.

Max Roth

**TULIAISIA
ETELÄSTÄ**

Max Roth

TULIAISIA ETELÄSTÄ

© 2021 Max Roth

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528047551

1

Nainen makasi vatsallaan presidentinpalmun ruskean rungon juurella Talvipuutarhan kasvihuoneessa, eksoottisten viherkasvien ympäröimänä, jalat sepelipolulla ja ylävartalo sinisenä kukkivan orvokkipensaan päällä, vierellään markiisikankainen olkalaukku.

"Ja ruumiita tulee", komisario Lasse Åberg murahti leukaansa hieraisten, kun silmäili jalkojensa juuressa lojuvaa, vaaleisiin housuihin sekä puuvillapaitaan pukeutunutta kuollutta naista.

"Tämäkin on kansanedustaja", rikosetsivä Kari Muhonen ähkäisi suoristautuessaan vainajan ääreltä, sinisissä farkuissaan ja ruskeassa nahkapusakassaan, kuolleen naisen harmaa markiisikassi kädessään.

"Tämäkin?" Åberg rypisteli kulmiaan, kunnes hoksasi: "Jaa. Sinä tarkoitat sitä Kolera-altaasta löytynyttä silvottua kalmoa. Niinpä. Ja vielä samasta puolueesta", komisario sanoi ja aivasti. Hän kaivoi nenäliinan poplarinsa taskusta ja niisti nokkaansa. Lasse oli saanut ehkä flunssanpoikasen, sillä koko kesä oli ollut kylmääkin kylmempi, eikä sää tietenkään enää lämmennyt, koska syksykin oli alkanut. Tai sitten komisarion aivastelu ja nokanvuotaminen johtuivat noista allergiareaktioita aiheuttavista palmuista tai kaktuksista,

joita tämän palmuhuoneen viereinen kaktushuone oli täynnään.

Sinisenä kukkivan orvokkipensaan päälle lyyhistyneessä Luontopuolueen kansanedustajassa, Susanna Forsmanissa, ei näkynyt ulkoisen väkivallan merkkejä. Ilmeisesti hän oli kaatunut kasvoilleen tuota karua presidentinpalmunrunkoa tarkastellessaan. Naisen kuukahtamisesta oli kulunut puolisen tuntia, ja komisario Åberg saanut Helsingin poliisitalolle Pasilaan viestin, että naapurissa sijaitsevan Eläintarhanpuiston Talvipuutarhan kasvihuoneessa makasi tunnettu kansanedustaja kuolleena. Komisario ei yleensä ryntäile löytöpaikalle luonnollisesti kuolleita vainajia katsomaan, ellei siihen ole pätevää syytä. Vaikka naisen kuolema ensisilmäyksellä vaikutti sydänkohtaukselta, niin viimeaikaiset tiedot ja juorut Susanna Forsmanista pitivät Åbergin valppaana, sillä kokemus oli osoittanut, että tuollaista elämää viettäville ihmisille käy ennemmin tai myöhemmin huonosti, tai rehellisesti sanottuna - varsin ikävästi.

"Tuolla kulmauksen lasivetriinissä on kyllä noita myrkyllisiä kasveja ja kaapin ovikin on auki", siviiliasuinen naiskonstaapeli Leena Majava totesi loikatessaan poliisinauhan yli eksoottisen lehvistön katveessa jupisevan miesjoukon luokse. Komisario Åbergin ja Muhosen lisäksi palmuhuoneessa hääräili tekniikan suoja-asuisia, valkeita hahmoja, jotka syynäilivät Forsmanin ruumista sekä sorapolkua ja kasveja vainajan ympärillä.

Konstaapeli Leena Majava oli työskennellyt murharyhmässä vuoden virkapukuisena harjoittelijana, ja

Åberg oli nimittänyt hänet elokuun alusta joukkoonsa, joten nainenkin sai pukeutua työssä siviilivaatteisiin. Leenan vaaleat, pitkät hiukset heilahtelivat poninhännällä beesin mokkapusakan selkämyksellä, kun hän kumartui sinisissä farkuissaan tutkailemaan kuolleen ilmeettömiä kasvoja.

"Ei hänessä äkkiseltään mitään myrkytysoireita näy, sellaista sinerrystä", Majava totesi.

"Eivät kai nuo myrkkukasvit tuolla lasivitriinissä sentään yleisöä tapa?" Muhonen kysäisi ja nyökkäsi kameliapuiden katveessa sijaitsevan vitriinin suuntaan, kuolleen naisen markiisikassi kädessään.

"Sopivasti allergisen saattavat tappaakin", sanoi haalariasuinen, harmaapartainen Talvipuutarhan vanhempi puutarhuri Teppo Repo, joka oli todistanut Susanna Forsmanin kaatumista palmun juurelle ja hälyttänyt paikalle ambulanssin sekä poliisin.

"Miksi vitriinin ovi sitten on auki?" Åberg ihmetteli.

"Jotta kärpäset, koppakuoriaiset ja muut ötökät pääsevät sinne lihansyöjäkasvien ravinnoksi", miekkonen murahti partansa lomasta.

Åberg poistui palmujen katveesta ja siirtyi kameliapuiden luo.

"Mitäs myrkkukasveja täältä oikein löytyy?" komisario kiinnostui ja pysähtyi vesialtaan viereiselle, hikiselle lasivitriinille, jossa noita lihansyöjiä ja myrkkukasveja pidettiin näytillä. Teppo osoitti vitriinin pohjalle, hiekasta kurkistelevaa peukalonpäänkokoista violettia piikkipallukkaa ja sanoi: "Esimerkiksi tämä somalicum."

Komisario silmäili violettia pikkuhirviötä ja sitten

puutarhuria.

"Mistä se on kotoisin?"

"Afrikasta."

Åberg virnisti, kuin hammasta olisi vihlaissut.

"Se manner on, kuulkaas yli kymmenen kertaa suurempi ja luonnonvaroiltaan rikkaampi kuin Eurooppa, vaikka kaikki afrikkalaiset karkaavatkin sieltä tänne meidän eläteiksi. Eli mistähän päin Afrikkaa?"

"Somaliasta."

Komisario vakavoitui.

"Mikä tuon somalicumin vaikuttava aine on? Siis se myrkky?"

"Fatta. Paikalliset valmistaa siitä huumetta. Mutta raakana fatta on tappavaa. Tehokkaampaa kuin sariini. Salpaa hengityksen parissa sekunnissa."

"Ja te pidätte sitä tuossa kaiken kansan nenän edessä?"

"Niin mutta lasivitriinissä. Sitä paitsi siinä lapussahan lukee, että nämä ovat myrkyllistä. Älä koske."

Åberg kumartui tarkastelemaan somalicumia sumean lasin läpi. Verenvioletista pallukkakasvista erottui pienen pieniä piikkejä ja kasvin nuhraantuneessa esitelapussa luki: *Somalicum on myrkyllinen. Älä koske.*

"Uhrille tehdään joka tapauksessa ruumiinavaus ja kuolinsyyn selvitys. Huomasitteko, kulkiko nainen yksin täällä?"

"Minä tarkistelin lämpötiloja tuolla viereisessä kaktushuoneessa, kun kuulin outoa huokailua ja kahahduksen. Vilkaisin tänne ja näin, kuinka hän rojahti tuon presidentinpalmun juurelle."

Komisario silmäili oviaukosta näkyvään

kaktushuoneeseen. Sieltä vaikutti olevan muutaman metrin etäisyys sepelipolulla makaavalle Susanna Forsmanille, jonka ruumista ja kuolinpaikkaa juuri kuvattiin.

"Oliko täällä muita?"

"Ei ketään. Ei täällä näin keskellä viikkoa juuri vierailijoita käy", partasuu pohdiskeli mutta alkoi tuumailla asiaa tarkemmin.

"Tai kyllä minä näin hänet hetkeä aikaisemmin kulkemassa täällä lehvistön takana, jonkun pitkän ja tummahipiäisen miehen seurassa. Minusta he supattivat jotakin keskenään. Mutta ei se mitään merkitse. Yleensäkin ihmiset kuiskailevat täällä toisilleen. Paitsi lapsiperheet, jotka eivät kai enää osaakaan puhua. Kiljuvat vaan kuin hullut, niin että minua ihan hirvittää."

"Tummahipiäisen?" komisario Lasse Åberg keskeytti. "Etelämaalaisen, arabin...?"

"Ei kun sellaisen suklaanruskean laiheliinin."

"Somalin", Åberg päätteli ja osoitti piikkipallo somalicumia.

"Aivan totta. Ihan mahdollista. Mutta en mene vannomaan. Saattoi se olla joku ruskettunut suomalainen hujoppikin. Tyyppi oli kuitenkin jo häipynyt, kun löysin naisen palmun juurelta ja soitin hätänumeroon."

Åberg vilkaisi palmujen ja tropiikinkasvien lomassa kulkevalle sepelipolulle, jonka päässä oli oviaukko. Siitä näkyi kasvihuoneen ulkoterassille ja sen yli Töölönlahden suuntaan viettävälle, ruusutarhaa halkovalle, porrastetulle hiekkakäytävälle, jota reunustivat parturoidut nurmikäntätkä sekä muotoon leikatut puut ja koristepensaat. Alhaalla ruusutarhan takana,

Helsinginkadun toisella puolella, kauempana Töölönlahden vastarannalla, piirtyi pääkaupungin yllä leijuvan udun lomasta Helsingin ydinkeskustan silhuetti, jonka eteen Rautatieaseman ja Finlandia-talon väliin, tuolle entiselle ratapiha-alueelle, oli rakennettu uusia kerrostaloja sekä julkisia rakennuksia.

"Ehditkö sinä huomata mihin suuntaan se hujoppi katosi?" Åberg kysäisi oviaukosta pilkistävää maisemaa silmäillen.

"Sinne puutarhaan se juoksi. Mutta minä yritin elvyttää tuota naista, enkä ajatellut sitä rimppakinttua sen enempää", Teppo tuhahti partaansa raapien.

Komisario Åbergin ja rikoskonstaapeli Leena Majavan jutellessa puutarhuri Revon kanssa, Kari Muhonen videoi tapahtumapaikkaa ja Susanna Forsmanin ruumista tuliterällä älypuhelimellaan, johon kuului mm. optisella kuvanvakaimella varustettu 16 megapikselin kamera. Muhonen oli saanut murharyhmässä ylennyksen, kun Leena astui heidän remmiinsä, tavallaan Karin alaiseksi. Hänet oli vasta nimitetty rikosetsiväksi eli sisäpiireissä Muhosta kutsuttiin nyt dekkariksi. Kun Kari oli videoinut Forsmania riittävästi, hän siirtyi lasivitriinin luokse ja työnsi kameran vitriinin sisään sekä kuvasi hetken aikaa noita lihansyöjä- ja myrkkymasveja.

Åberg kehotti Leena Majavaa jututtamaan vielä puutarhuria ja löysäsi hiukan kravattiaan sekä kutsui Muhosta.

"Dekkari! Lähdes käymään ulkona."

Kari nappasi vainajan markiisikassin mukaansa ja seurasi komisariota kasvihuoneesta. Miehet istahtivat

sisäänkäynnin viereiselle penkille. Åberg aivasti ja pyyhki jälleen nokkaansa.

"Allergiareaktio?" Muhonen arveli.

"Tjoo, niin kait", Åberg irvisti.

"Hanki antihistamiinia."

"Minä otin näitä laitokselta mukaan", komisario sanoi ja kaivoi povestaan sinisenä välkehtivän Zyrtec-askin, jonka raplasi auki. Hän napsautti hopeanhoitoisesta levykkeestä valkoisen minikapselin ja heitti sen kitaansa, saman tien pillerin nielaisten. Kari oli nousta.

"Haenko vettä?"

Komisario pudisti päätään ja työnsi kotelon takaisin poveensa.

"Kuulitko, että puutarhuri näki Forsmanin seurassa jonkun suklaanvärisen hujopin?" Åberg kysäisi.

"Kuuntelin kaiken aikaa. Teidän puheet tallentuivat myös tänne videolle", Kari sanoi ylpeyttä äänessään, esitellen kämmenelleen mahtuvaa kamerankännyä komisariolle.

"Onko kätevä?" Åberg kuiskasi poikamaista uteliaisuutta äänessään.

"Hakkaa entisen tabletin mennen tullen. Pääsen tällä nyt meidän kaikkiin tiedostoihinkin, salaman nopeasti."

Åberg kohotti kulmiaan ja kuiskasi.

"Katsopas mitä sieltä löytyy Susanna Forsmanista."

Kari alkoi sivellä mustan kännyksä viiden tuuman näyttöä. Vaikka istuttiin ulkona ja aurinkokin pilkisteli pilvien lomasta, kännykän Super AMOLED-näytölle ilmestyi selkeästi luettava poliisirekisterin tietokanta, josta Kari

pyyhkäisi näkyville Susanna Forsmanin kasvokuvalla varustetun kansion.

"Siinä. Katsotko itse vai luenko minä?"

"Anna tulla lyhyt yhteenveto."

Kari lukaisi tiedot nopeasti läpi. Joku niissä sai dekkarin naaman venähtämään, mutta hän palautti pokerinsa.

"Edesmennyt Forsman oli Luontopuolueen kansanedustaja. Eronnut pari vuotta sitten veneyrittäjä Risto Haatajasta."

"Eikös Haataja jättänyt perheensä Forsmanin takia?" Åberg pohti.

"Jätti. Mutta niin hän jätti myös Susannan vuoden avioliiton jälkeen. Heille ehti syntyä lapsikin, nyt neljävuotias pikkupoika, josta siis näin ollen tuli orpo."

Komisario rykäisi ja korjasi: "Ei hänestä orpo tullut. Onhan pojalla isä. Risto Haataja."

"Niin mutta huoltajuus oli määrätty äidille ja täältä käy ilmi, että heillä oli katkeria riitoja lapsen tapaamisoikeudesta. Tuossa", Kari sanoi ja osoitti näytön tekstiä.

"Lue sinä. Minun pitäisi hankkia lukulasit."

"Plaa plaa plaa...", Muhonen harppoi tekstiä: "Haataja ei ole nähnyt tuota poikalastaan tuskin kertaakaan synnytyksen jälkeen."

Miehet Talvipuutarhan penkillä pyyhkäisivät vilunväreissä käsivarsiaan ja katsoivat hetken sanattomina toisiaan.

"Sää viilenee. Syksy tulossa", Kari rikkoi hiljaisuuden.

"Just. Entä muuta?" Åberg huokaisi.

"Täällä nyt on vaikka mitä. Mutta olisikohan tuossa jo yhdelle henkilölle motiivia Forsmanin murhaan?"

"Tarkoitat että veneyrittäjä Risto Haataja olisi palkannut jonkun suklaanvärisen hujopin teilaamaan ex-vaimonsa? Vai?"

"Miksi ei..."

"... koska vähemmästäkin ihmisiä surmataan", Åberg totesi mutta jatkoi sitten: "Eiköhän me nyt hiukan hosuta. Jospa Susanna Forsman kuoli ihan luonnollisesti tuonne palmun juurelle."

Samassa tummiin pukeutuneet miehet kantoivat hopeanharmaata arkkua ulos kasvihuoneen pääovesta ja työnsivät sen tasanteella mustaan ruumisautoon, jolla vainaja vietäisiin Pikku Huopalahteen, Kytösuontielle, oikeuslääketieteen osastolle. Poliisin tekniikantyyppit ilmestyivät myös kasvihuoneesta ja kuoriutuivat valkeista suoja-asuistaan sekä katosivat kuin joukko mykkiä omaan pakettiautoonsa.

Leena Majavakin tuli palmuhuoneesta, kun ruumisauto ja tekniikan pakettiauto lähtivät tasanteelta ja kääntyivät Talvipuutarhan portista Hammarskjöldintietä vasemmalle sekä häipyivät lehtipuiden katveessa alas Töölönlahden rannassa kulkevalle Helsinginkadulle.

"Mitenkäs naisen lähiomaiset? Kuka ilmoittaa?" Leena kysyi ja istahti kasvihuoneen lasiseinustan penkille, Lassen ja Karin viereen.

"Hetkinen vielä", Muhonen toppuutteli kännykään silmäillen.

"Susanna Forsmanilla on toinenkin lapsi, vasta kaksivuotias Minna-tytär Takametsän kunnanjohtajan Jarmo Nuutisen kanssa. Nuutinenkin on perheellinen

mies, kuten Risto Haatajakin, että Susannalle maistuivat ukkomiehet. Kunnanjohtaja ei kuitenkaan suostunut eroamaan perheestään, kuten veneyrittäjä teki."

Leenan kasvoille nousi aina puna tällaisista irvokkaista ihmissuhdekoukeroista, mutta hän hillitsi itsensä hyvin äijäporukassa eikä kommentoinut tuollaisia rivoja kuvioita mitenkään. Nainen ei juurikaan käyttänyt meikkejä työssään, joten poskienpunoitus sai hänen kauniit kasvonsa vieläkin sievemmiksi, eivätkä äijät arvanneet mitä Leenan mielessä liikkui. Olivat vain ylpeitä kauniin collegansa seurasta.

Kari Muhonen silmäili vielä älypuhelimellaan Forsmanin tietoja, kunnes sulki kännykkänsä ja keskittyi vainajan olkalaukun sisältöön.

"Hyvä että minulla on nämä suojasormikkaat. Minä en käsitä, kuinka naiset voivat työntää näppejään tällaiseen - tunkioon", etsivä manasi tutkiessaan kassin sisältöä.

Käytettyjen, ryppyisten paperinenäliinojen, vanutuppojen sekä meikkitarpeiden alta kassin pohjalta löytyi lompakko ja kännykkä, jotka Kari nosti penkille. Kukkarossa oli jonkin verran käteistä, luottokortteja sekä Susanna Forsmanin ajokortti. Karin yrittäessä avata naisen älypuhelin, sen näyttöön ilmestyi kehoitus SIM-kortin lukituksen poistamisesta antamalla PIN-koodin.

"Perskuta, tietenkä", mies manasi ja näytti puhelin Åbergille.

"Älä nyt vaan sössi sitä. Menee kakkajuntturaan eikä aukea ikinä. Tekniikka saa avata puhelimen", Åberg sanoi ja läpsäytti kämmenet polviinsa sekä nousi reippaasti penkiltä.



TULIAISIA ETELÄSTÄ

Eräs Luontopuolueen keulahahmo löytyy murhattuna, ja komisario Lasse Åberg apulaisineen huomaa joutuneensa petosten, murhien ja perversioiden verkkoon, syyllistä etsiessään. Mutta lantakasasta löytyvä luuposliinimuki johtaa poliisin kuitenkin tekijän jäljille.



Max Roth valmistui Taideteollisen korkeakoulun elokuvataiteen osastolla taiteen maisteriksi. Hän työskenteli suomalaisissa sekä kansainvälisissä näytelmäelokuviissa mm. käsikirjoittajana ja tuottajana. Samanaikaisesti hän kirjoitti romaanikäsikirjoituksia, joista oli tarkoitus muokata elokuvakäsikirjoituksia. Nyt hän julkaisee nämä tekstit kaunokirjallisina teoksina, romaaneina ja dekkareina.



BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi